Kerran sisarusten ollessa kävelyllä Hilda kaatui ja loukkasi pahasti jalkansa. Sandra haki potkukelkan, asetti sisarensa siihen ja vei hänet kotiin. Hän lohdutti Hildaa sanomalla: "Älä sure, kyllä Jumala sulle uuden jalan antaa." Eräs kirjoittaja kävi heillä usein kylässä ja he olivat siitä iloisia ja seurustelivat mielellään vieraan kanssa. Sandran tahdosta juotiin vieraitten kanssa kahvia, vaikka elämä olikin kovin vaatimatonta.

Sisarusten naurua herättävän olemuksen taakse kätkeytyi suurta kohtalon tragiikkaa. He olivat olleet kerran nuoria, kauniita naisia. Silloin he isänsä oikun takia joutuivat huoltamaan ja kouluttamaan nuorempaa veljeään. Oli muka heidän syytään, että veli oli päässyt putoamaan sängyn päältä sillä seurauksella, että hänelle jäi selkävamma. Veljensä huoltamisessa kului sisarusten paras elämä, he eivät enää osanneet luopua omasta alkeellisesta elintavastaan ja niin heistä kehittyi ihmeellisiä muumioita, joita koko kylä huvittuneena seurasi. Kun he kulkivat aina peräkkäin kysyi edellämenevä: "Näkyykö mun alushameeni?" "Näkyy se vähän", vastasi toinen. "Näkyykö se niin, että se mitään meinaa?" jatkoi edellämenijä. "Ei se mitään meinaa", tuumasi toinen sisar. Ohikulkijat totesivat, että ainakin 10 sm näkyi punaraitaista alushametta, vuosikymmeniä vanhan, kauhtuneen päällyshameen alta.

Kun veli ja Hilda-sisar olivat kuolleet, nähtiin Sandra kaupungilla yllään veljensä vanhamuotinen takki ja hattu, pitkä musta hame ja jalassa patiinikengät. Hän piti veljensä vaatteita, jotka olivat jääneet käyttökelpoisiksi, joskin muoti oli muuttunut ajat sitten.

Gastin sisarukset eivät kuolleet köyhinä, vaan heiltä jäi omaisuutta, sekä talo Pispalassa että muutakin. Kuoltuaan heidän todettiin testamentanneen omaisuutensa Pellavatehtaalle ja tehdas luovutti sen työväkensä avustuskassalle.

Kertojia: Hilma Tuominen, Kerttu Lindstedt, Kauha Juvalainen, Kaisa Ahonen, Toini Hortamo.

Tinuri-Andersson ja -Anderssonska

Tinuri Kalle Andersson asui perheineen Rinnetiellä. Vaimo oli nimeltään Miina. He tinasivat pispalalaisten kahvipannut ja kuparikattilat. Vaikka Miina Anderssonilta oli useita sormia pois toisesta kädestä, kävi tinaus silti hyvin. Perheessä oli monta lasta, joten äiti sai ahertaa ja tehdä pitkiä päiviä. Kalle Andersson oli viinaanmenevä mies ja ehkä vähän boheemiluonne. Tuli sokeaksi myöhemmin. Miina oli miellyttävä ihminen, joka jäi sitten leskeksi ja kävi myöhäiseen ikään asti työssä Näsijärven Pahvitehtaalla.

Kunnioituksen tuntein ei voi olla muistelematta Tinuri-Anderssonskaa. Juopon miehen vaimona ja suuren lapsilauman äitinä hän elätti perhettään tinaamalla kupariastioita, joita siihen aikaan käytettiin paljon. Rinnetiellä, pienen asuntomökin kupeessa oli aivan pikkuriikkinen paja, jossa työ suoritettiin. Tinaaminen sujui ihmeteltävällä tavalla naiselta, jolla oli melkein sormettomat kädet. Valmiit tinatut kastrullit ja kahvipannut Anderssonska kuljetti kannellisella kopalla kaupunkiin, tietenkin jalkaisin. Pääsä oli liina ja puhdas esiliina edessä, kun hän suoritti töiden haku- ja vientimatkan. Tämä touhu jatkui vuodesta toiseen. Lapset varttuivat kouluikään ja lopulta pääsivät omille jaloilleen. Varmaan he muistavat äitiään ihmisenä, joka ei säästänyt vaivojaan uurastaessaan perheensä hyväksi.

Tinuri Andersson asui harjulla. Mies tinasi ja Anderssonska haki pitkin kaupunkia pannuja ja kattiloita tinattavaksi. Valmiit työt hän vei taas takaisin teettäjille. Andessonskan kädet olivat sellaiset, että sormet olivat puolivälistä poikki.

Kaisa Ahonen, Toini Hortamo ym